

De pågældende aviser er postalt set adresseløse forsendelser, og da de tillige er stærkt konjunkturprægede, er det af stor betydning dels, at de for sådanne aviser gældende regler og takster hurtigt kan ændres, dels at reglerne kan koordineres med de for adresseløse forsendelser gældende. Af hensyn hertil bør vilkår og takster for disse aviser eventuelt afvigende fra de for aviser i øvrigt gældende, kunne fastsættes af ministeren.

Til nr. 21.

Ændringen er en følge af lokalportoens ophævelse . 1. april 1957.

Til nr. 22.

Ændringen er en følge af ændringen til § 15.II.b. jfr. I.b. Portotillægget for pakker ønskes dog begrænset til 2 kr.

Til nr. 23.

Ændringerne er af redaktionel karakter og bringer postlovens bestemmelser i overensstemmelse med verdenspostkonventionens regler om, på hvilken måde postforsendelser kan frigøres.

Til nr. 24, 25 og 26.

Ændringerne er af redaktionel karakter og følger af, at de almindeligste af de til postens ekspedition nødvendige blanketter siden den 22. marts 1961 udleveres vederlagsfrit til afsenderne, samt af, at postvæsenets fremstilling af tryksagsomslag er ophørt i 1946.

Til nr. 27.

Tilbagesendelse af uanbringelige tryksager, der ikke er forsynet med afsenderens navn og adresse på forsendelsens ydre, er forbundet med en del ekstra arbejde, idet de nævnte angivelser må anføres af post- og telegrafvæsenet, såfremt de kan udledes af forsendelsens indhold. Det hermed forbundne arbejde står ikke i rimeligt forhold til den lave tryksagstakst.

Til nr. 28.

Det i loven nævnte beløb, 500 kr., er fastsat i lov nr. 288 af 9. maj 1919.

Et stort antal pengeforsendelsers pålydende er i dag på over 500 kr., således f. eks. et ikke ubetydeligt antal udbetalingskort vedrørende pensioner og sociale ydelser. Da det såvel af hensyn til publikum som af hensyn til post- og telegrafvæsenets forretningsgang er af betydning, at sådanne forsendelser i givet fald i så stort et omfang som muligt kan udleveres hhv. udbetales på bopælen til et voksent medlem af adressatens familie og husstand, foreslås beløbet forhøjet fra 500 kr. til 1 500 kr.

Til nr. 29.

Erstatningsreglen foreslås udvidet til også at omfatte beskadigelse af anbefalede brevforsendelser. Reglerne for erstatning for anbefalede pakker er henført til § 22.c., se nedenfor.

Til nr. 30.

Den omhandlede højeste erstatning for beskadigelse eller bortkomst af almindelige postpakker på 200 kr. har været gældende siden 1. marts 1944. Under hensyn til den skete stigning i priserne på de varer, der i almindelighed forsendes i postpakker, foreslås maksimalerstatningen forhøjet til 500 kr.

Såfremt en afsender ønsker at sikre sig fuld erstatning i tilfælde af beskadigelse eller bortkomst af en postpakke, hvis indhold har en større værdi end 200 kr., er han henvist til enten at tegne forsikring i et privat forsikringsselskab eller at sende pakken med angiven værdi. Det ville for post- og telegrafvæsenet betyde en arbejdsmæssig belastning, som ikke er ønskelig, hvis et større antal pakker end hidtil blev afsendt som pakker med angiven værdi. Ændringen vil kun få ringe økonomisk betydning.

Til nr. 31.

Ændringen er en følge af forslaget til en ændret taksering af anbefalede pakker, jfr. forslaget til ændring af § 15, III. og IV.

Til nr. 32.

Den fastsatte erstatning, der ydes i tilfælde af forsinkelse på over 6 timer af il- og/eller ekspresforsendelser har til formål at godtgøre skadelidte de udgifter til telefonsamtaler, forlænget hotelophold m. v., der opstår som følge af forsendelsens forsinkede fremkomst.

Da det nu gældende maksimumsbeløb på 25 kr., der har været gældende siden 1919, ikke med det nuværende prisniveau i alle tilfælde kan opfylde det nævnte formål, foreslås beløbet forhøjet til 75 kr.

Ændringen er uden økonomisk betydning.

Til nr. 33.

Den simplificering af postudvekslingen med visse lande, som er gennemført i de senere år, og som stadig udvides, bevirker, at det undertiden ikke er muligt at fastslå, i hvilket land en forsendelse er bortkommet eller beskadiget. Poststyrelsen har i enkelte sådanne tilfælde været stillet over for krav om, at erstatning måtte ydes efter de indenrigske regler, da der ikke fra postvæsenets side var ført bevis for, at forsendelsen ikke var bortkommet på dansk postområde.